

DANCING DREAMS
VIVA LA VIDA

TITELPAGINA

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Tine Bergen

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Maarten Deckers
Foto omslag: © Rubberball/Mike Kemp/Getty Images
Vormgeving binnenwerk: Aksent bvba

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 25023 1
D/2013/0034/224
NUR 283

♪ 'All ends with beginnings.
What keeps the planet spinning.
The force from the beginning.' ♪
Daft Punk, Get Lucky

‘Dag meisjes.’

In één beweging draaiden alle gezichten zich naar de ingang van de dance loft. We keken naar de dansleraar die in de deuropening bleef dralen. Wat we zagen, klopte: een gespierd, lenig danslichaam in zwarte trainers en een zwart T-shirt boven een soepele, grijze broek. Tegelijkertijd klopte het ook helemaal niet: zwart, glad achterovergekamd haar in plaats van woeste blonde piekjes. Een bruinegebrand gezicht in plaats van twee rode wangen.

‘Waar is Jesse?’ Ellen ging wat rechter zitten terwijl ze de vraag stelde. Hier en daar klonk nog wat onderdrukt gegiechel. Jesse sprak ons altijd aan met ‘meiden’. Of met ‘dames’, als hij onze aandacht echt nodig had. Wij waren geen meisjes.

‘Jesse kan voorlopig niet komen. Ik vervang hem.’ Het gegiechel stierf meteen weg. De dansleraar wandelde nu verder de loft binnen.

‘Oh.’ Ellen beet op haar lip. Het bleef stil. We staarden

allemaal vol verwachting naar de nieuwe dansleraar, die op zijn gemak zijn tas op de tafel in de hoek zette en zijn shirt rechte trok.

‘En wie ben jij?’ Ellen bleef de man volgen met haar blik en durfde de vraag uit te spreken die we ons allemaal stelden.

‘Ik ben Seppe.’

Verbeelde ik het me of vloog er even een blos over zijn wangen? Het was moeilijk te zien, zo bruin was hij.

Maar Ellen had hem beslist in snelheid gepakt, ze had hem niet eens de kans gegeven zichzelf voor te stellen.

Ik kuchte. Ik kon zien hoe Seppe Ellen aandachtig opnam. Hij klasseerde haar ongetwijfeld al bij de vervelende leerlingen. Wist hij veel dat Ellen net tranen met tuiten had gehuild in de kleedkamer omdat haar liefde het net voor de les had uitgemaakt. Per sms. Terwijl Ellen vorige week nog hardop had zitten dromen over het romantische avondje dat ze wou organiseren voor Hendrik. Laat staan dat onze nieuwe dansleraar wist dat een van de redenen waarom haar liefde het had uitgemaakt was omdat hij vond dat Ellen te veel tijd in het dansen stak. En dat het laatste waar Ellen nu dus op zat te wachten een ‘nieuwe man’ in haar leven was, op welke manier dan ook.

Het verklaarde waarom Ellen iedereen die zich in haar buurt waagde afsnauwde. Waarom ze nu met gekruiste armen en benen strak naar Seppe zat te staren alsof hij iets vreselijk vies en gevaarlijk was. Waarom ze beslist niet thuishoorde in het rijtje van vervelende leerlingen. Ik fronste mijn voorhoofd en keek hulpzoekend naar mijn beste vriendin Nore, die naast me zat. Ik zag aan de manier waarop ze naar Ellen zat te kijken, met haar hoofd schuin alsof Ellen een interessante exotische

diersoort was, dat ze hetzelfde aan het denken was. En Nore kennende was ze waarschijnlijk zelfs aan het overwegen of ze onze nieuwe dansleraar niet 'subtiel' moest inlichten, zodat hij op de hoogte was. Je kon het altijd wel aan Nore overlaten om een missie te vinden waarmee ze de wereld wou verbeteren.

'Goed. Dan gaan we er maar eens aan beginnen.' We keken toe hoe Seppe met de geluidsinstallatie prutste. Hij probeerde alle knoppen, bekeek het apparaat langs alle kanten, maar er kwam geen klank uit. Er klonk opnieuw gegiechel.

'De stekker steekt nog niet in', wees ik ten slotte.

'Die wordt 's avonds altijd uitgetrokken voor de brandveiligheid.'

'Oh. Bedankt voor de tip.' Seppe liet zich haastig voor het stopcontact op zijn knieën zakken. Nu zagen zijn wangen overduidelijk rood, hoe bruingebrand ze ook waren. Het volgende moment schalde Coldplay door de boxen.

'Tijd voor opwarming!' brulde Seppe boven de muziek uit. Hij ging voor de spiegel staan. Ik aarzelde. Keek naar Nore, die haar schouders ophaalde en overeind klauterde. Iemand zou Seppe kunnen uitleggen dat Jesse altijd eerst kort overliep wat op het programma stond die dag en uit welke oefeningen de opwarming bestond. Dan hoefde hij niet zo te roepen en wisten wij ook meteen waar we die les aan toe waren. Maar er was duidelijk niemand die vond dat Seppe dat niet zelf maar moest bedenken. Langzaam kwamen we een voor een overeind en begonnen we samen met Seppe op en neer te springen.

'Buig die knieën! Denk maar dat je zo'n springveer bent die van de trap stuitert!'

Ik voelde me een dolgedraaide kleuter terwijl ik de bewegingen van de nieuwe leraar probeerde na te bootsen. Dit was de vreemdste opwarming die ik al ooit gedaan had. Over de grond glibberen als een slang, waar haalde hij het? Wat was er mis met het gewone rondje oefeningen? Ik hoorde meerdere meisjes naar adem snakken toen het nummer eindelijk wegstierf.

‘En nu nog de buikspieren’, kondigde Seppe aan terwijl de intro van het volgende nummer klonk.

‘Dat meen je niet’, hoorde ik Nore mopperen.

Mijn nichtje had de platste buik die ik kende, en misschien had ze net daarom een gruwelijke hekel aan buikspieroefeningen. Maar ze ging toch net als iedereen op de grond liggen.

‘En nu gekruist’, kondigde Seppe aan. ‘En dan weer recht’, vervolgde hij even later.

‘Gaan we dit een heel nummer lang doen?’ fluisterde Ellen achter me. ‘Ik ben nu al bekafl!’

Er ging een gezamenlijke zucht van opluchting door de loft toen Seppe Chris Martin eindelijk het zwijgen oplegde.

‘Oké, dan is het nu tijd voor het echte werk.’

‘Als het echte werk nog moet komen, wil ik niet weten wat dit was’, kreunde Ellen.

Seppe fronste even zijn wenkbrauwen, maar negeerde verder het gekreun en gemopper. ‘Goed. Zoals jullie ondertussen misschien al wel vermoeden, heeft Jesse me gevraagd een nummer van Coldplay met jullie in te studeren. We zullen het eerst een keer beluisteren terwijl ik de dans voordoe.’

‘I used to rule the world, seas would rise when I gave the word’, zong Chris Martin een paar seconden later door de dance loft.

Ik zag mijn eigen verwonderde en licht ongeruste blik zo'n keer of tien weerkaatst in de spiegel voor me.

We waren nog niet zo lang geleden aan een nieuwe dans op een nummer van Adele begonnen. Het was niks voor Jesse om die dans niet eerst af te werken.

Hij hamerde er zo vaak op dat, wanneer we ergens aan begonnen, we het ook moesten afmaken. Maar het was hoe dan ook niks voor Jesse om plots niet op te komen dagen. Ik kon me niet herinneren dat hij al ooit afwezig was geweest. Ik deed een poging om de bewegingen van Seppe te volgen, maar eigenlijk was ik er met mijn hoofd niet bij. Er was ook veel te veel geroezemoes om de instructies duidelijk te verstaan.

Wat een vreemde dansles was dit!

'Het is dat hij Jesse toch al bij naam kent, anders zou ik denken dat hij het verkeerde lokaal is binnengewandeld', merkte Nore naast me op.

Ik knikte. 'Ik zou bijna durven zeggen: de verkeerde planeet.'

Nore begon te giechelen maar verborg dat snel met een hoestbui toen de blik van Seppe onze richting uit gleed. 'Oké, laat maar eens zien wat jullie ervan onthouden hebben!'

'Moeten we meteen de hele dans doen nadat we hem één keer hebben gezien?' Oprecht verwonderd staarde Nore de leraar aan.

'Zodat ik jullie niveau een beetje kan inschatten.

Natuurlijk zullen er nog foutjes in zitten, dat is niet erg.'

Foutjes? Als we erin slaagden één beweging synchroon te brengen, zou dat al een hele prestatie zijn. Ik vroeg me af wat Jesse aan deze Seppe verteld had over ons zogenaamde niveau.

‘We waren eigenlijk met een ander nummer bezig’, schalde plots Ellens stem door de loft. ‘Kunnen we dat niet verder oefenen?’

‘Nee.’

‘We hebben er al hard aan gewerkt. Is het niet zonde als al dat werk nu voor niks zou zijn?’ Ellen had haar handen nu in haar zij gezet. Ze deed me een beetje denken aan mijn moeder als die ons net betrapt had op iets waarvan we wisten dat het eigenlijk niet mocht, zoals ontbijten met chips of veel te lang voor de tv hangen.

‘Oefenen voor het dansen is nooit voor niks’, verzekerde Seppe ons. ‘Jullie zullen zien dat jullie de bewegingen die jullie aan het aanleren waren in een volgende dans nog kunnen gebruiken. Misschien zelfs al in deze.’

‘Maar waarom kunnen we niet gewoon verder met de choreografie waar we mee bezig waren?’

Seppe liep naar de muziekinstallatie en prutste aan de knoppen. Iedereen in de loft keek nu beurtelings van Seppe naar Ellen en terug. Alsof we een boksmatch aan het volgen waren. En allemaal hielden we onze adem in.

‘Ik denk dat ik niet de enige ben die liever verder wil gaan met het nummer van Adele, toch?’ Ellen keek nu hulpzoekend de loft rond. Maar voor we konden reageren, kwam Seppe tussenbeide.

‘Hoe heet jij?’

‘Ellen.’

‘Ellen, we gaan vandaag op een nummer van Coldplay dansen. Doe je mee of niet?’

‘Natuurlijk doe ik mee. Ik zeg alleen dat ik liever verder wil met het nummer van Adele en...’

‘Ellen, ik wil dat je het lokaal verlaat.’

Het werd plots muisstil. Ik keek om me heen en zag

overal opengesperde monden en grote ogen. Dit hadden we niet zien aankomen. Hoe hadden we het overigens kunnen zien aankomen?

‘Arme Ellen!’ Ontzet kneep Nore in mijn arm. ‘Hoe kan hij haar dit aandoen, en vandaag dan nog wel!’

Ik kon alleen maar staren naar Ellen die eruitzag als een albinovis op het droge: ze zag lijkbleek en hapte met open mond naar adem.

Het geschrokken rumoer dat losbarstte, ontging Seppe natuurlijk ook niet. Hij maakte zich breder en sprak nu met luide stem: ‘Was ik niet duidelijk, Ellen? Ik wil graag les kunnen geven zonder voortdurend onderbroken te worden. Het lokaal uit dus. Nu.’

Ellen bleef de leraar strak aankijken. Vijf seconden.

Tien seconden. Uiteindelijk sloeg ze haar ogen neer.

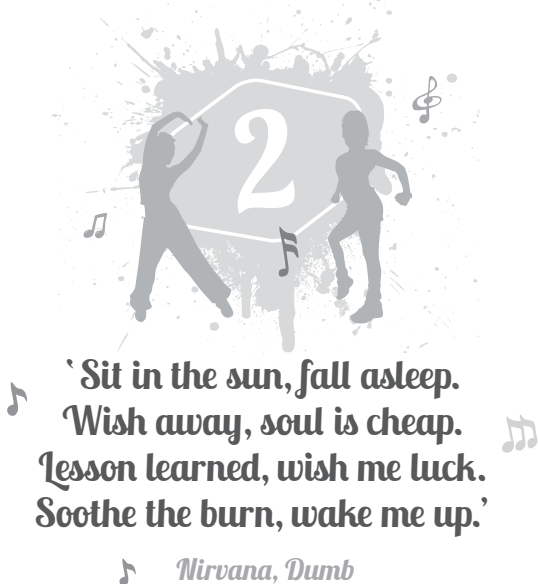
Met grote stappen liep ze naar de bank en griste haar flesje water mee. De deur van de loft klapperde achter haar dicht. We hoorden haar naar de toiletten rennen, waar ze de ene deur na de andere dichtsloeg. Uiteindelijk werd het weer helemaal stil. Seppe liet de stilte even nazinderen voor hij verderging. ‘Goed. Ik speel het nummer opnieuw en jullie dansen wat je je nog herinnert van de choreografie.’

Na wat er net gebeurd was, herinnerde ik me helemaal niets meer van de dans, en ik was duidelijk niet de enige. We klungelden maar wat aan, botsten net niet tegen elkaar. Veronique beperkte zich tot demonstratief heen en weer wiegen. Joke deed zelfs die moeite niet. Suze deed een oprechte poging om iets van de dans terecht te brengen. Misschien vond ze dat ze dat verplicht was, als onbetwiste beste danser van de groep. Maar ook zij bracht er dit keer niet veel van terecht. Ze fladderde maar wat in het rond.

Halverwege het nummer had Seppe uiteindelijk ook door dat het een hopeloze situatie was en hij zette de muziek af. 'Oké. Ik denk dat we beter stap voor stap alles samen doornemen.'

Mijn lichaam deed de rest van de les mee. Ik boog als ik moest buigen. Knielde. Sprong. Draaide. Schopte. Deed zelfs alsof ik geïnteresseerd was. Maar mijn gedachten waren helemaal niet in de loft, laat staan bij de les. Die zaten bij Ellen. Zou ze op ons wachten in de kleedkamer? Hoe kwaad zou ze zijn?

**'Sit in the sun, fall asleep.
Wish away, soul is cheap.
Lesson learned, wish me luck.
Soothe the burn, wake me up.'**

Nirvana, Dumb

Verschrikkelijk kwaad, bleek een halfuur later toen we ons eindelijk door de les hadden geworsteld en als hazen naar de kleedkamer waren gevlucht. Ellen stond ons op te wachten met gekruiste armen en een zwiepende paardenstaart.

'En? Hebben jullie allemaal braaf gezwezen zodat hij niemand meer uit de les zou sturen? Fijn om te weten dat er zoveel mensen zijn die het voor me opnemen.'

'Ik denk dat hij zelf wel geschrokken was', deed Nore een magere poging om de gemoederen te bedaren. 'Je weet toch wat ze tegen nieuwe leerkrachten zeggen: *never smile before Christmas*. Volgens mij heeft hij dat wat te letterlijk genomen.'

Ellen snoof. 'Wel, dan is hij niet de enige die geschrokken is. Denkt hij misschien dat we het doodnormaal vinden dat er plots een leraar voor onze neus staat die wij van haar noch pluimen kennen en die het over een andere boeg wil gooien? Ik stel beleefde vragen. Vragen die we ons allemaal stellen,

of niet soms?’ Ze keek controlerend de kring rond. We knikten allemaal om het hardst.

‘En in plaats van een antwoord te krijgen, word ik de mond gesnoerd. Dat noem ik een dictatuur!’

Ik kuchte. Dat waren wel heel sterke woorden. Ik begreep Ellen natuurlijk wel. Ze had vandaag al zoveel onterecht op haar bord gekregen. Dat zij het even gehad had, was maar logisch. Zelfs de redelijke, bedachtzame Ellen had haar grenzen. Natuurlijk viel ze uit. Maar in plaats van haar te sussen, gooide de groep olie op het vuur.

‘Je hebt gelijk! Hij gedraagt zich alsof wij militairen zijn die elk dom bevel blindelings moeten gehoorzamen’, knikte Suze. Zou ze op haar tenen getrapt zijn omdat ze deze les de kans niet had gekregen om uit te blinken? Ik duwde de gedachte snel weg.

‘Het leek wel alsof hij ons te dom vindt om uitleg te geven’, zei Tara nu. ‘Alsof we het toch niet zouden begrijpen.’

‘Ik vind hem gewoon arrogant’, bemoeide Joke zich ermee. ‘Hij deed niet eens de moeite om zich voor te stellen. Als Ellen hem niet gevraagd had hoe hij heette, hadden we het nu waarschijnlijk nog niet geweten! En dan dat idee dat we na één keer tonen heel die dans al onder de knie zouden kunnen hebben! Hij maakte ons gewoon belachelijk met dat smoesje dat hij ons niveau wilde inschatten.’

Her en der werd er instemmend gebromd. Ik keek naar Nore, die er net als ik het zwijgen toe deed. En dat was allesbehalve haar gewoonte. Als iets mijn beste vriendin kenmerkte, was het wel dat ze het hart op de tong droeg. Ik porde haar in de zij, maar ze reageerde niet.

‘Hij vergeet dat wij dansen voor ons plezier’, sprak Ellen nadrukkelijk en ze keek iedereen van ons groepje een voor een aan. ‘We komen hier om lol te hebben. Niet om ons te laten commanderen en afpeigeren door iemand die denkt dat hij Rambo is.’

‘Zo is het maar net’, knikte Suze waarna ze haar bezwete dansoutfit begon uit te trekken. Dat was voor iedereen het sein om zich om te kleden en de discussie voorlopig te stoppen. Opgelucht haastte ik me naar mijn plaats. ‘Ben jij al aan je huiswerk begonnen?’ vroeg ik aan Nore in een poging de bedrukte stemming die in de kleedkamer hing wat op te klaren. Maar mijn beste vriendin reageerde niet. Ze was Ellen aan het afluisteren, die wat verderop tegen haar beste vriendin Mieke aan het klagen was over onze passiviteit en wat voor mooie vriendinnen we wel waren, met iedereen die haar gewoon in de steek liet. Eerst Hendrik, nu wij!

Zwijgend trok ik haastig de rest van mijn kleren aan.

‘Wat een gedoe, hé’, zei Nore uiteindelijk toen we wat later samen naar huis fietsten.

‘Zeg dat wel.’ Ik ging langzamer fietsen en liet mijn gedachten de vrije loop. De frisse wind deed deugd en hielp om de zaken op een rijtje te zetten. Wat vond ik nu eigenlijk van heel de toestand? Ik wist het niet goed. Daarom had ik daarnet ook gezwegen. Het was fout van de nieuwe leraar om Ellen de klas uit te zetten. Dat was duidelijk. Maar dat had hij ondertussen zelf vast ook wel door. Hij had er zo zenuwachtig en onzeker uitgezien. Wie zag er nu niet dat de stekker niet in het stopcontact zat! Was ik dan de enige van onze groep die dat vond? En hoe kon hij weten dat Ellen vandaag

extra prikkelbaar was door die verschrikkelijke sms die ze had gekregen?

Ik draaide me naar Nore. 'Vind jij...'

'Pas op!' Nore kon me nog net op tijd bij mijn arm grijpen voor ik belandde onder een passerende tractor die ik helemaal niet had horen aankomen.

'Hoe kon je dat ding nu niet horen? Onze nieuwe dansleraar had al bijna een dode op zijn geweten.'

Ik glimlachte magertjes. 'Dat zou pas een reden zijn om te protesteren. Ellen zou me dankbaar zijn.'

Heeft tante Isabel je al verteld dat mama van plan is een cursus pottenbakken te volgen?' veranderde Nore in haar typische stijl van onderwerp.

'Nee, echt waar? Hoe kon mama me dat nu vergeten te vertellen! Haar zus die kunstenaar wordt!'

'Kunstenaar zou ik het niet meteen noemen', snoof Nore.

De rest van de rit praatten we over tante Sannes eerste project, een bloembak voor op het terras.

Nore en ik waren nichtjes, maar we leken eerder zusjes, we zaten voortdurend bij elkaar. Tot grote ergernis soms van Eric, Nores vriendje. Mijn huis was dichterbij de dansschool, dus meestal belandden we na de dansles in onze keuken. Ook deze keer.

'Misschien koelt het allemaal wel zonder blazen', hervatte ik ons gesprek terwijl ik thuis een pak chocoladekoekjes uit de kast viste.

'Denk je?' Nore pakte sap uit de koelkast en rimpelde nadenkend haar voorhoofd. 'Ik denk niet dat Ellen dit zomaar laat passeren. En misschien geef ik haar ook wel gelijk. Ze is niet fair behandeld. En die man kan absoluut niet lesgeven.'

'Ik denk dat we hem een kans moeten geven, en Ellen

heeft vandaag gewoon een heel slechte dag.'

'Dag meiden, jullie zijn zo heftig aan het discussiëren?'

Met haar leesbril nog op kwam mama de keuken binnengewandeld.

'Dag mam. Hebben we je gestoord?'

'Nee hoor, ik was toch toe aan een pauze. Ik zal blij zijn als ik het allemaal weer verbeterd heb gekregen.'

Mama zwaaide haar polsen los terwijl ze mee aanschoof aan tafel.

'Geen al te slimme leerlingen?'

'Nonchalante leerlingen', blies mama, maar haar ogen glinsterden. Mama gaf Nederlands op een school in de buurt – niet die van mij! – en ook al kon ze regelmatig zeuren over haar leerlingen, iedereen wist dat ze niets liever deed dan lesgeven. Maar aan verbeteren had ze een broertje dood en dat stak ze niet onder stoelen of banken.

'En, waar ging jullie discussie over? Of mag ik dat niet weten?'

Nore en ik wisselden een korte blik voor ik antwoordde.

'We hebben een nieuwe dansleraar. En die valt niet echt in de smaak.'

In plaats van door te vragen over de nieuwe dansleraar, bekeek mama de zaak van een heel andere kant. 'Hoe komt dat zo? Wat is er met Jesse dan aan de hand?'

Ik opende mijn mond, sloot hem weer en keek hulpzoekend naar Nore. In al onze verontwaardiging en opwinding hadden we ons die vraag nog niet gesteld.

'Hij is vast ernstig ziek. Misschien heeft hij wel kanker.'

Nore sperde haar ogen wijd open terwijl ze nog een koekje uit de verpakking viste.

Ik schudde mijn hoofd en wierp een blik in de richting van het bureau waar mama zich ondertussen weer had teruggetrokken.

‘Welnee. Het is waarschijnlijk iets heel onschuldigs. Hij heeft zijn been gebroken of zo en kan nu een aantal weken niet meer dansen.’

Nore schudde driftig haar hoofd. ‘Als het iets eenvoudigs was, had die Seppe het ons toch gewoon verteld.’

Ik grinnikte. ‘Nore, er is niets wat die Seppe ons “gewoon” verteld heeft. Die man was veel te zenuwachtig. Of misschien is hij niet zo vlot, weet ik het. Hoe dan ook, ik zou niet op hem afgaan om te veronderstellen dat er iets ernstigs aan de hand is met Jesse.’

‘Kun jij je herinneren dat Jesse ooit al niet is komen opdagen?’

Daar moest ik negatief op antwoorden.

‘Wel dan!’ Nore keek me triomfantelijk aan. ‘Hij is nog nooit afwezig geweest, zelfs niet voor een stevige griep. En nu staat daar ineens een nieuwe leraar, wat duidelijk betekent dat Jesse er een hele poos niet zal zijn. En jij vindt dat allemaal maar normaal?’

‘Ik zeg niet dat ik het normaal vind,’ sputterde ik tegen, ‘maar het lijkt me ook nog geen reden tot ongerustheid. Ik zeg het toch: een gebroken been kan alles verklaren.’

Nore wreef bedachtzaam over haar neus. ‘Ik vind het maar niks.’

‘Laten we het de volgende les gewoon vragen aan Seppe.’

‘En dan ook uit de les gegooid worden?’

Ik schudde glimlachend mijn hoofd. ‘Als hij les wil blijven geven, zal hij toch niet iedereen kunnen

buitensturen. Weet je wat? We sturen Jesse een sms. Dat we hem gemist hebben vandaag en met de vraag of er niets ernstigs aan de hand is. Dan weten we het meteen en ben je gerustgesteld.'

Nore knikte opgelucht en diepte haar gsm op. 'Ik verstuur het berichtje meteen.'

'Laat je me weten wat hij antwoordt?' Ik dronk mijn glas leeg. 'Ik ga maar een keer aan die wiskundeoefeningen beginnen.'

Nore zuchtte dramatisch. 'Moest je me daar nu aan herinneren? Ik probeerde mezelf nog even wijs te maken dat ik de rest van de avond rustig voor de tv kon hangen, bellend met Eric.'

'Dan heb je pech.' Ik toonde een brede tandpastasmile en Nore stak als antwoord haar tong uit. Ze wist best dat ik geen grote fan van haar liefje was. 'Tot morgen!' Nore stak haar hand op als groet terwijl ze slingerend de oprit af fietste.

